

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ad libru[m] III. Methodi Confessionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

a *Dicasill*
tr. 8. de pœ.
d. 6. du. 14.
n. 244.

Eciam si sit lubricæ memoriæ, ut notat a Di-
castillus l. citato, obligati, &c.
Eodem cap. 10. §. 2. n. 39. sine post illud, judi-
cium Confessarii. Adde.
In re graviter pertinente ad Confessionem.

ADDITIONES AD LIBRUM III.
Methodi Confessionis.

Lib. 3. cap. 2. num. 7. post illa verba: debere
repeti, certum est, Adde.

Quidquid dicant nonnulli, quos affert, sed
non sequitur b Ferrantinus.

b *Ferr. d. 1.*
de scandalo
q. 79. à n.
14.
Eodem cap. 2. n. 10. post illa verba, non est
tunc necessario repetenda confessio. Adde.

Cum satis sit prædicta confusa notitia.
Eodem cap. 2. num. 10. post illa verba, satis
superque est. Adde.

Ex Dictis vides, quando secunda Confessio
fit coram eodem Confessario (de hoc enim ca-
su semper hic locuti sumus, nam si coram alio
jam dictum n. 7.) sive Confessio fuerit pepe-
ram exhibita ex defectu doloris, sive ex defe-
ctu examinis, sive quia facta est coram non Ju-
dice, sive quia aliquod peccatum sacrilegè ta-
citum est, semper debere ita saltem in genere
eam repeti, ut aliqua cognitio in confuso pec-
catorum redeat in memoriam Confessarii.

c *Gran. 3. p.*
de Sac. con-
tr. 7. tr. 9.
d. 12. nu. 3.
Dian. p. 5.
tr. 14. q. 51.
Ferrant. de
scand. d. p.
qu. 79.
Morc. solū
quoad va-
liditatem
q. 3. p. de
sacra q. 9.
art. 1. apud
Dian. p. 4.
tr. 4. ref.
203.
An autem Granadi e Dianæ, ferrantini, & ex
parte Merceti opinio dicentium, quando Con-
fessio invalida reiteranda est cum eodem Sa-
cerdote, tunc sufficere pœnitentem se accusare
generatim de peccatis ipsi Sacerdoti Confessis
& sacrilegè admisso in illa invalida Confessio-
ne, de quæ aliis fortè commissis postea, nam
tunc Sacerdos (ajunt hi) validè, & licitè ab-
solvet, quamvis neque in confuso peccatorum
neque pœnitentiæ impositi nullatenus recor-
detur, sed recordeatur solum, illum sibi fuisse
confessum, An ipsam, hæc opinio saltem ex
tantorum Doctorum auctoritate sit probabilis,
nobis otium non est persequi, cum præsertim,
pro praxi, eam, quæ hætenus explicata senten-
tia est, suscipiendam esse, omnino, velimus.

Cap. 3. §. 3. n. 6. in Margine, adde sic.

Multa ad rem Caymuel in Reg. S. Bened. à
n. 10. 16. & Io. Sanchez, in sel. d. 21. n. 9. & d.
10. n. 8.

Eodem 3. §. 4. n. 11. ipso initio, & scandalo,
Adde.

d *Io. Sanc.*
in sel. d. 10.
n. 9.
Qualis certè est, qui se ipsum sæpius polluit
sine occasione extrinsecus assumpta, ut notat
Io. d Sanchez,

Ibidem, & eodem n. 11. sine post illud. Emen-
dationis, secus, non item. Adde.

An pœnitens vel ex se, vel interrogatus ob-
ligetur fateri, se esse recidivum, diximus l. 2.
cap. 10. §. 2. n. 38.

An Recidivo Novitio nolenti à Religione
egredi, possit Confessarius negare absolutio-
nem, vide apud De Lugo lib. 1. Resp. mor.
d. 28.

Cap. eodem 3. §. 5. num. 12. sine post illud, qui
ad has angustias redigetur; Adde.

Diximus de Concubinario: quid de Mere-
trice habitante in lupanari?

Respondet Bauci, a quatuor concurrenti-
bus, posse absolvi, quæ quatuor afferuntur à
Navarro b loquente de eo, qui est in occasione
proxima. Primo, ut adsit iusta causa permanen-
di in illo loco, puta, quia hic, & nunc alium lo-
cum ubi habitet, non habet: Verum debet o-
mni constu querere modum abeundi ex illo
loco. Secundo, ut adsit vera pœnitudo peccato-
rum. Tertio propositum de cetero illa
non committendi. Quarto, peculiare verumq;
propositum, quo, Deo adjuvante, firmiter sta-
tuat, non peccaturam in illa occasione. Notat
tamen ibidem Navarrus, non esse opus, crede-
re nunquam in posterum se peccaturam. Id
quod nos unversim notavimus lib. 1. cap. 1.
§. 3. num. 9. Notat insuper ibidem Bauci, hæc
mulierem debere deponere habitum meretri-
cium, & non sumere Eucharistiam, ubi est co-
gnita, ut Meretrix, & ejus emendatio esse secre-
ta, sed in alia Ecclesia longè à domo sua, ne
præbeat scandalum, &c. Adderem ego, vel
aliquo prudenti modo publicetur à Parocho,
vel ab alio, Meretricis emendatio, &c.

Cap. 4. n. 3. versus initium, post illud dam-
num enasceretur. Adde.

Excipie, nisi prævideas majora peccata ipsum
pœnitentem ex tali notitia commissurum; lege
& Tancred.

Ibidem num. eodem 3. versus finem, post il-
lud, in majus damnum alium conjiciat. Adde.

Idem esse dicendum, quando quis est in oc-
casione proxima, & non speratur emendatio,
docet d Pelizzarius.

Ibidem num. 5. sine post illa verba, videtur
aperienda. Adde.

Sed contra hoc ultimum, quæso te, si præ-
vides pœnitentem non restitutum, quam-
vis item advertas, id esse in damnum pu-
blicum, cur tu sis obligandus ad admo-
nita-

a *Bauci in*
sig. casu
265.
b *Nav. in*
Manual. c.
3. n. 14. sub
lit. e
c *Vinc. Tac*
credi p. 2.
q. morat. 3.
q. 18. à nu.
2.
d *Pelizz.*
Tr. de abso-
lut. c. 10.
sect. 3. ubi
191.

endum, quandoquidem prævidet, adhuc, tua
accedente monitione, illum non fore restitutu-
rum, atque adeo non fore amovendum dam-
num publicum: Certe frustra erit talis monitio
imo nocens ipsi admonito, bono autem publi-
co nequaquam favens.

Cap. 3. post. §. 2. addendus est totus §. 3. sequens.

§. III.

Quanam dispositio requiratur in Confessore, dum
absolutionem impendit.

Hic, ubi de dispositione poenitentis, ante-
quam absolvendus est, disputavimus,
commodum locum habet, & dispositio requi-
sit in Confessario, antequam absolutionem
conferat. Eum autem debere esse in statu
gratiæ, quando administrat Sacramentum
Poenitentiae testata res est, quia reverentia tan-
to ministerio debita requirit, ut illud (sicuti &
cætera Sacramenta, sicutem à Ministro, qui sit ad
ea conferenda ex officio institutus) ministrari in
peccato mortali sine mortali non possit. Quare
b peccati sibi conscius Confessarius, ante, vel se-
cõterat, vel attritus consecratur, quam ad hoc
Sacramentum ministrandum accedat. Dixi sab
disjunktionem (vel) quia solum ante susceptio-
nem Eucharistiæ adest præceptum positivum
præmittendi Confessionem, nam ad cætera Sa-
cramenta suscipienda, vel ministranda sufficit,
quocumque modo, atque adeo per solam con-
tritionem, in amicitiam pristinam Domini re-
dire.

Potest tamen contingere ut in peccato mor-
tali, sine novo peccato administratur hoc Sa-
cramentum à Confessario inadvertenter, & ali-
quando etiam cum advertentia. Prius contingit
e cum quis bona fide putans, se contritionis ac-
tum elieuisse, sed verè coram Deo non elieuit.
Posterius, quando gravis aliqua necessitas boni
spiritualis proximi id requirit: nam si Confes-
sarius luce gratiæ destitutus vocetur ad audièn-
dam Confessionem mortuorum (idem, si vo-
cetur ad baptizandum) nec possit ab illis tem-
porum angustiis pressus sine magna difficulta-
te, se recolligere, ad eliciendum actum contri-
tionis, quo gratiæ nitorem recuperet, poterit
illi ministrare sine peccato Sacramentum. Ra-
tio est, quia defectus contritionis in eo casu non
imputatur malitiæ Confessarii, sed tribuitur
necessitati proximi, & sic, ea necessitate con-

stante, à peccatis quæ opprimunt Confessarium
nulla injuria irrogabitur Sacramento, præfer-
tim Sacramento ei, quod ad delenda ejusdem
generis peccata à Christo Domino institutum
est.

At enim vero quandonam urget ejusmodi
obligatio status gratiæ in Confessario, dum au-
dit poenitentis peccata, dum poenitentiam ei
tamquam judex taxat, an solum eo temporis
momento, quo absolutio conferenda est?

Respondeo. Licet nonnulli censent, &
dum audit, & dum poenam taxat, & dum absol-
vit, probabilissimum tamen est, solum b dum
absolvit, Ratio est, quia audens Confessionem
& poenitentiam imponens, licet incipiat, confi-
cere Sacramentum, non tamen illud simplici-
ter, & absolute conficere censetur, donec for-
mam absolutionis adhibeat, ut patet, si audita
Confessione, & injuncta poenitentia, à benefi-
cio impendendæ absolutionis abstineat. Ergo
donec absolvat, non potest dici, quod simplici-
ter & absolute irreverenter tractet Sacramen-
tum, quia donec absolvat Sacramentum non
conficit.

Dices. Hinc sequeretur eum, qui incipit mi-
nistrare per Ablutionem Sacramentum Baptis-
mi, vel per Unctiones Sacramentum Extremæ
Unctionis non peccaturum, si antequam pro-
ferat formam se cõterat. Respondeo. Fac, ul-
tro hunc peccaturum, id enim querendū nunc
otium non est, assero, adeste in casu nostro di-
sparitatē. Nam cum materia, & forma Bap-
tismi, & extremæ Unctionis instituta sint simul
exhibenda, judicatur moraliter quis male tra-
ctare Sacramentum, dum ponit materiam cui
ex sui institutione tam proxime adhibenda est
forma, cum per positionem materiæ tam vi-
cina ipsi formæ, censetur confici absolute
Sacramentum; At in Sacramento Poenitentiae,
quod est institutum per modum Judicii, in
quo frequentissime, etiam per dies plures
distat positio materiæ, & impositio Poe-
nitentiæ, à forma, quæ est sententia ab-
solutiois, moraliter non censetur per po-
sitionem illarum (quæ ex sui institutione
remote ab absolutione se habere possunt) con-
fici Sacramentum Poenitentiae atque adeo
nec ab illo Confessario peccatore irreveren-
ter tractari. Hæc disparitas solvit, difficul-
tatem, quam urget Delugo e contra ratio-
nem numero præcedente allatam quam
sine hac nostra explicatione satis se june dictam

a. Af. Dia.
p. p. tr. de
circumst.
negr. ref.
ref. 47. Bo-
nac. de pœ.
d. 5. q. 1. sec.
2. par. 2. §. 3
diff. 1. n. 8.
b Henr l.
6. c. 8. n. 5.
in Glossa
litt. V. De-
lug. de Sa-
cram. dif. 8
sect. 9 n. 13 &

e Delugo
loc. c.

a nro d à Doctoribus a fuisse, non possum non animad-
Dian. loc. c. vertere.

Petēs, quid si idem Sacerdos audiens Confessionem & taxans pœnitentiam cum proposito se conterendi, ante, quam absolvat (hoc enim proposito firmare se debet, si advertat ad indignum animæ suæ, statum) non valens deinde vincere difficultates, quæ sese menti offerunt, contritionem tam brevi tempore, quo sæpissimè pœnitens absolutionem expectat, concipere nequeat, condemnatus ne erit de culpa mortali, Si sic affectus absolvat? Respondeo sub distinctione. Nam vel hic Sacerdos bona fide, expertus fortè, & alia facilitate se conterendi, differt actum contritionis ad illas temporis angustias, vel mala fide, temere & imprudenter; si hoc posterius certè peccavit mortaliter, saltem quando periculo absolvendi in mortali sese exposuit, quia tunc ipsi, pravitateque suæ tribuitur contritionis defectus. Si illud prius, est iterum distinguendum. Si enim sine ullo timore molestiæ pœnitentis, aliquid forte simulans Confessarius, potest differre absolutionem, id facere obligabitur, secus sine hæsitatione absolvere potest. Ratio prioris partis distinctionis est, quia, posita nulla pœnitentis repugnantia, sic requirit reverentia Sacramenti. Ratio posterioris est, tum quia pœnitens habet jus ad Absolutionem, quare si Confessarius eum absolvere refugiat, gravem injuriam irrogabit, cogendo illum ad dilationem sufferendam: tum quia odiosa absque dubitatione redderetur Confessio, si pœnitens adverteret, sese nulla sua causa sine absolutione dimitti, absolvat ergo, & cætera. Sicut enim necessitas ægri graviter periclitantis excusavit similem Confessarium modo numero 12. ita ab hac necessitate juris pœnitentis, & à necessitate, qua omnes urgemur procurandi, ne molestia evadat Confessio, quod est publicum Religionis bonum, excusari eundem probabile est.

Immo simile quid in Priore casu, quando Sacerdos mala fide contritionem ad tempus immediate ante absolutionem remisit, dicendum in aliquo casu esse, paritas rationis ostendit: Nam, etiamsi, forte, immediate ante conferendam absolutionem à temeritate respiciat ejusmodi Sacerdos, velitque, non tamen possit, in illa brevi mo-

rule, se conterere, non peccabit, dum absolvit existens in mortali, excusante, nimirum prædicta necessitate juris pœnitentis, prædictoque onere Confessarii non reddendi odiosam Confessionem, licet sine dubio peccaverit, quando fide prava, ad absolvendum in peccato, sese perperam exposuit. Nisi sic doceamus, peccaret tunc Sacerdos, tum absolvendo, quia absolveret in mortali, cum non absolvendo, quia negaret jus pœnitenti, id quod esset pati perplexitatem, quam omnes Doctores nunquam concedendam esse, fatentur.

Cap. 6. n. 2. sine post illa verba: ex desuetudine jam non obligare. Adde.

Periculum, & articulum sic explicat a Dicastillus. Pro eodem reputatur Periculum & Articulus, quando mortis periculum est propinquum & verum in fieri, non vero quando fere certum est, mortem diutius esse differendam, quo tempore potest occurrere opportunitas habentis facultatem legitime Absolvendi. *Et paulo post numero 411. tunc approbat, posse absolvi damnatos in Triremibus, ut in articulo mortis, quando debent periculosum mare transire; aut non est sacerdos, aut haberi à tali damnato de facili non potest. Concludit denique in hunc modum. Pliura sunt alia pericula, quæ arbitrio prudentis potius, quam certa regula designari poterunt. Ut cum quis in morbum periculosum incidit qui majore ex parte mortem solet asferre, aut iter agere incipit expositum prædonibus occidere solentibus, vel aggreditur curationem alicujus morbi, quæ periculosa esse solet. Hæc ille. Unde non judico in articulo seu periculo hoc eum esse, qui tertiana simplici laborat, quia hæc non solet majore ex parte mortem asferre. Aliqui b morbum periculosum judicant dolorem lateris, quod Medicis melius decernendum relinquo.*

Ibidem num. 3. post illa verba, de stando mandatu Ecclesie. Adde.

Quod Pellizzarius, e & Diana d Judicant, non esse ex necessitate sub mortali, quando absolutio datur in foro occulto conscientie.

Ibidem eodem n. 3. post illud, sed non sub præstito juramento. Adde.

Legendus est Pellizzarius, qui docet, quando Absolutio est in foro Conscientie; & pœnitens non potest satisfacere, non esse im-

poncū.

ponendum tale Juramentum de satisfaciendo, sed sufficit firmum propositum, ut in ceteris obligationibus.

Ibidem num. eodem in 3. post illud, imponendum esse, Adde.

a Borden. 11. 3. 5071. n. 27. n. 10.
Bordonus a putat, obligationem adesse solum, quando quis absolvitur ab excommunicatione deducta ad forum contentiosum.

Cap. eodem 7. §. 3. n. 7. post illud, rite approbato dele illa verba.

Probabiliter satis est, si fuerit approbatus semel à quocumque Ordinario & nihil reponas.

Ibidem num. eodem 7. post illud, sed non tertio per tertiam. Adde sequentia.

Probabiliter b autem satis est, si is electus per Bullam fuerit approbatus semel à quocumque ordinario siue originis, siue Domicilij, siue beneficii, nec injiciendus est scrupulus P. Fagundez e dicentis, opinionem non requirentem novam approbationem. Si ejusmodi electus Domicilium mutet, non esse tutam, esse enim tutam pluribus probat idem Valerius & signate notat, num. 18. versu, & observa, sed omnino est legenda quaedam seu declaratio seu limitatio, quam ego affero in *Tract. de Bulla Cruciatæ cap. 11. n. 3. & seq.*

Ibidem num. 8. ipso initio num. 1. dele illa verba, idque propter rationem mox dicendam §. seq.

num. 11. & loco illorum repono sequentia. Idque

propter rationem quam affert Sanchez d. (esto sint cum e Filliuceo alii contrarii) quamque ap-

probatur Bauci scitās Bonacinae g. & Alphonsum de Leone. b Ratio autem est, quia est verum

hos occultos esse casus Papales, & solum ex

Delegatione concessos Episcopis, & in rigore non esse casus, quos sibi Episcopi reservant,

ut re- de notat Suarez, tamen siue ex usu, siue ex lata

ta interpretatione, statim ac illi conceduntur

Episcopis in perpetuum, conceduntur illis, tam quam ordinariis, atque adeo possunt dici esse

illis reservati, & consequenter, toties, quoties absolvibiles per Bullam; que est ratio allata à

prædicto Sanchez l. c. Hinc ibidem Bauci sic consequenter concludit. Qui habet ab Episcopo fa-

ultentem Generalem absolvendi à Casibus, & Censuris ipsæ reservatis, intelligitur etiam ipsi concessus casus Abortus animati, & propter parita-

tem rationis, percussio levius Claret, & ita esse usus receptum. Hæc ille, & quidem propter eandem rationem, quia nimirum hi casus concessi sunt

in perpetuum Episcopis.

Eodem cap. 7. §. 4. n. 12. post illud, excommunicatos autem, dele illa verba.

Sive nominatim, siue, & nihil reponere.

Ibidem eodem n. 12. sine, post illa verba, carent ceteris, ut supponimus. Adde.

Utrum autem pro excommunicationis nominatim sint hi per sua privilegia Delegati à Pontifice, sicuti Electus per Bullam Cruciatæ, non est hic querendi locus: nam propterea, modo initio hujus numeri, excommunicatos nominatim excepti,

Cap. 8. §. 4. num. 6. sine post illud, quantum potuit, Adde.

Si poenitens redeat ad Confessionem, te in hac debere illum monere de defectu prioris puto, quia non adest ille rubor: & ita ob aliam rationem minus universalem notat de Lugo, l. c. n. 77.

Cap. 9. §. 1. hu. 4. sine post illud, diximus supra hoc libro cap. 4. Adde.

Hactenus declaratae doctrinae, quandam moderationem adhibet Delugo, a Merito, nam ait, non obligari Confessarium sequi opinionem poenitentis, quando opinio se tenet ex parte Confessarii, ut si sit probabile, ipsum posse, & non posse negare Absolutionem: id quod ego iterum notavi cum Sanc. b quando egi de Poenit. lib. 5. cap. 5. §. 4. n. 39.

Eodem cap. 9. §. 3. n. 11. sine, post illud, Hæc ex illo. Adde.

Sedabit Confessarii speculativi conscientiam Doctrina Th. e Sanchez, ex qua colligitur (& quidem ex eodem, puto, principio, quod examen debet esse morale, & humanum, non vero Metaphysicum) ex qua, inquam, colligitur, non obligari Confessarium ad interrogandos poenitentes de extraordinariis quibusdam eventibus, qui in eorum peccatis alias mutant speciem, & si ipsi poenitentes adverterent, explicare sine dubio deberent. Verba Sanchez sunt ejusmodi, *Ex his infero, confessionem situm extrordinarium in Concubitu, sicut dato legitimo vase, non esse necessario interrogandum de effusione seminis, an extra vas venerit, nec ne, vel expertus ne sit illius periculum, quia hac non frequenter, sed rarissime accidunt. Hæc Sanchez.*

a Delugo l. 1. resp. mor. du. 28.

b Io. Sanc. d. 4. 4. n. 10.

c Th. Sach. l. 9. de mat. d. 16. n. 5. sine.

ADDITIONES AD LIBRUM IV. Methodi Confessionis.

Lib. 4. cap. 1. §. 3. sine post illa verba, Hæc præcedenter Delugo, sic Adde.

Dens-